

PERIÓDICH SATÍRICH,

HUMORÍSTICH, IB-EUSTRETE Y BITEBABI

DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 QUARTOS CADA NUMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

Números atrassats 4 quartos.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIO

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 8 rals.
Cuba y Puerto Rico, 16.—Estranger, 18.

CAPS DE BROT.

MANEL CAÑETE.

Es un crítich laboriós y un intrépit prologuista; los prefacis qu' ell ha escrit, forman una bona llista.

Tè un estil molt elegant y un cop d' ull gens ordinari; pero sol trobar mal fet lo que no es ben reaccionari.

COM COMENSA Y COM ACABA.

Los geólechs nos han explicat cóm d' una inmensa nebulosa, després de varias y graduals

modificacions, va arribarse'n á fer la terra que habitém.

Los naturalistas nos han referit en virtut de quantas metamórfossis la crissálida 's torna papallona.

Y la sábia experiéncia 'ns ha demostrat gracias á quins cambis un pelacanyas qualsevol acaba per trasformarse en eminencia enlluhernadora.

Falta una demostració, si no tant grandiosa com aquestas, quan menos tant trascendental, y jo m' hi proposat realisarla.

La demostració de la manera com un favor fet ab la major ignocencia, arriba á convertirse en obligació sagrada é ineludible.

Inventém personatjes y creém una escena y una acció.

Ja tením tot lo que 's necessita.

Personatjes: Don Ramon y don Francisco.

Escena: Una casa d' un carrer qualsevol. Quart pis: un replá ab dugas habitacions: don Ramon viu al davant, don Francisco al darrera.

Lo primer es un home que s' ocupa en no sé qué: tè bastanta correspondencia; pero per una de sas innumerables manias, no vol sortir de casa de las nou del vespre en amunt.

Lo segon es un bon subjecte que no fa res y viu honestament de la seva rendeta. Sopa cada dia á las nou ab matemática regularitat y surt després á pendre café, no retirant fins á miya nit.

Es... qualsevol dia; un dimars, per exemple. Don Ramon ha tingut d' escriure més cartas que de costúm y clou la última á las nou y quart.

—¡Malvinatje! ¿Cóm m' ho engipono ara perque las cartas marxín demá al dematí? Jo no vull sortir de cap modo, la dona menos, la criada es una papanatas y á aquestas horas sería capás de perdre... ¿cóm ne surto d' aquest compromís?—

EN UN VANO.

Véntat, véntat, nena hermosa;
mou ton vano delicat
y fes gronxá 'ls daurats rissos
que adornan ton front nevat.

Véntat, véntat; que tal volta
ventante sovint ¡quí sab!
potser lograrás que fugin
los pardals que tens al cap.

En aquell moment sent que s'obra la porta de casa don Francisco.

—O'... Quina idea! ¡Ja hi trobat un medi!—

Ara atenció, lector, que l'acció va a començar-se.

Don Ramon obra també la seva porta: diàlech al *canto*:

—¡Caramba, don Francisco! ¿A aquesta hora t'he humor de sortir?

—¡Qué hi vol fer! Es una costum: privarme del café seria matarme.

—Escolti... ¿que 'l pren a la Plassa de Catalunya?

—Si senyor, al Continental... ¿que t'he gust de venir?

—Ja veurá; jo ho deya, perque si a vosté no li fos excessivament molestós, li agrahiria que tingúes la bondat de tirarme aquestas cartas al busson de l'administració... ¿Veu? Ja hi ha 'ls sellos...

—Dongui, home, dongui.

—¡Ay, no sab lo favor que 'm fa!

—No val la pena... *Con que...* hasta demá.

—Passihobé y gracias.—

L'endemá, dimecres, don Ramon ja no 's preocupa de l'hora en que acabarà la correspon-

cia. La va despatxant ab tota la calma del món, y si fa no fa a la mateixa hora del dia anterior firma l'última carta.

Agafa 'l paquet, se coloca darrera la porta esperant que don Francisco surti, y al sentirlo obrir, obra també y l'emprén:

—¡Quina coincidencia! Ara pensava ab vosté.

—¿Y aixó?

—¡Ca res! No causantli cap estorsió, volia demanarli aquell petit favor que va ferme ahir... aquestas cartas...

—¡Ah! Prou, home, prou: es lo més senzill...

—Mil gracias, don Francisco.—

Som al dijous. La correspondencia de don Ramon se gueix lo seu curs acompassat, y, carta tras carta, tocan las nou quan l'home acaba d'escriure.

La costum d'empendre al vehí li ha donat una mica de valor, y quan don Francisco surt per anar al café, don Ramon suprimeix bona part de las excusas y salvetats dels días anteriors y 's limita a dirli ab to alegre y familiar, allargantli las cartas.

—¡Ah! ¡Magnífich! ¿Fará 'l favor? Avuy no n'hi ha gaires... Encara que per vosté, tant es anarhi per una com per cent.—

Y donantli copets a la esquena, 's posa a riure ab la major frescura, empenyent suavement a don Francisco escalas avall.

Lo divendres se repeteix la funció.

D. Ramon agafa las cartas a l'hora de costum, y ja no s'espera darrera la porta per fer veure que topa ab don Francisco per casualitat, sino que 's planta al replá, fumantse un cigarret tot fent de centinella.

Lo vehí surt: don Ramon acut a la seva rialleta peculiar y li entrega las cartas.

Tot lo seu discurs se reduheix aquell día a aquestas paraulas:

—Si es servit; lo correu.—

Vè 'l dissapte y don Ramon dona ja un pas més en lo camí de la impertinencia.

Un cop t'he las cartas llestas, truca a la porta de don Francisco, li dona 'l paquet y li diu laconicament:

—¡Ahi va esu!—

Y sense cap més compliment, se 'n torna xiulant al seu pís.

Passan lo diumenje y 'l dilluns poch més ó menos de la mateixa manera. D. Ramon cada día suprimeix alguna cosa de las sevas habituals frases d'atenció, fins que D. Francisco, a pesar de tenir molta paciencia, arriba a acabarla.

Resulta a escapar-se d' aquella tirania, 'l dimars sopa més aviat que de costum, y quan D. Ramon va a portarli 'l corréu, 's troba que 'l *correuher* ha volat.

Pero l' endemà, quan D. Francisco surt al dematí de casa, celebrant encara la bona ocurrencia del vespre anterior, se troba ab D. Ramon a l' escala, que dret com un pal y ab posat amensador, li diu ab tota l' indignació de que es capàs:

—¿Sab qu' extranyo moltíssim que ahir vespre se 'n anés sense endurse'n las cartas?

A. MARCH.

¿No es cert que vol molta voluntat, durant aquestos días de calor, anarse 'n al teatro a omplirse 'l cap d' ideas tristes, a excitar-se 'ls nirvis, a sufrir violentas sacudidas morals, sentint un drama de sensació, d' aquestos que posan la pell de gallina y fan erissar los cabells?

¿No es veritat que 's necessita tot lo geni, tot lo talent d' un artista per atreure un públich numerós y dominarlo, y arrastrarlo y ferlo sentir?

Pues aixó es lo que realisa en Vico cada nit al *Teatro Ribas*. A pesar de donar obras conegudas, Barcelona acut ab avidés a aquest teatro, afanyosa de saborejar las bellas de las obras dels nostres primers autors dramátichs, realsadas per la atildada, per la incomparable execució del més gran dels nostres actors.

La veritat es que en Vico treballa heróicament, y que sense descansar ni un sol día sab mantenirse sempre a la mateixa altura, matisant las obras que posa en escena ab un primor que pochs fins are han arribat a igualar.

∴ Pareix que la companyia del *Teatro Espanyol* s' espavila tant com pot; pero pareix que la major part de las obras que representa, y que a Madrit han sigut molt aplaudidas, alcansan aquí notables fiascos, a pesar del talent que, segons pareix, demostran los senyors Vallés y Luján. Y finalment, pareix que sense la gracia de la senyora Garcia, que pareix que canta ab molt *chic*, pareix que en aquest teatro hi reynaria la pau dels sepulcres.

∴ *Los sobrinos del Capitan Gran* han donat bonas entradas al popular *Teatro del Tivoli*; mes, ab tot, l' empresa no s' adorm y prepara nous espectacles, que sens dupte logran que 'l públich

conservi per aquest teatro la predilecció que tant bé s' ha guanyat.

∴ A la quènta 'l Sr. Alegria tracta d' estampar en los cartells del *Circo Equestre* tots los noms més eminents de la Historia dels Estats Units. Va comensar per presentarnos la simpática artista *miss Washington*, nom del primer president de la gran República; després va fernos coneixe al notable Mr. Fish, qual homónim fou ministre d' Estat, y molt hábil per cert, durant un dels últims períodos presidencials, y per fi ara 'ns ha portat a Mr. Grant, que 'ns recorda també al famós general y digne president del Nort-América...

Siga com vulga, tots resultan artistas de punta y tots proban que l' empresari del *Circo* sab tant de complaure al públich, com de dotar de bons elements a la seva companyia.

Y com que avuy no hi ha res més de nou, poso aquí un punt final que vol dir: *prou*.

N. N. N.

Es guapa, vinguè de Fransa,
tè un bon magatzém d' amor
y defensa ab gran ardor
la llibertat d' ensenyansa.

Viu ab una... mamá,
se róssa ab la més alta aristocracia
y 'ls vespres sol aná
á donar voltas pèl passeig de Gracia.

¡JAMAY, BARCELONINS, JAMAY!

Podrá lo monument de Colon, dintre cent anys acabarse.

Podrán las voltas dels Encants quedar netas de baguls, maletas, mundos y demès planetas.

Podrán empostissar ramblas, carrers, carre-rans y passas ab fusta més ó menos bullida.

Podrá 'l Sr. Planás repartir bons dividendos.

Podrán en Samá tornarse enemich dels caballs; en Girona dels violins, y en Fontrodona del arrós.

Podrán en Darder y en Parés no posar res als aparadors de las sèvas botigas.

Podrán en totas las casas tenir una parra tant maca com la del llauner de la plassa de Sant Agustí vell.

Podrán los bolsistas anar á la Bolsa y no cridar.

Podrán utilisarse las barracas-confessionari-garitas y guaytas marítimas ó no marítimas.

Podrá del Passeig de Colón dirse'n lo Passeig de las escombras.

Podrán venir tempestats sense qu' en lo port hi haji cap desgracia.

Podrán desapareixe 'ls barracons de la Plassa de Catalunya y la dona grossa.

Podrá l' Ensanxe quedar sense pols ni fanch.

Podrá la montanya pelada ser la montanya pe-luda.

Podrá ferse 'l matadero á la Vinyeta ó á can Tunis.

Podrá desapareixe la sanja del carrer de Aragó y ser neta l' aygua del lago del Parque.

Podrán los regidors comensar las sessions á l' hora de reglament y fins lo Sr. Rius y Tauler tornar-se algo guapot... pero deixar aquest senyor voluntariament la vara, aixó ¡may! ¡jamay! bar-celonins.

T. T.

éiiii.....!!!?

Ella es petita, pero molt mona,
es graciosa en lo caminar,
lleugera corra com aucelleta
que va pèls camps.

Ell es molt jove, robust y guapo,
de bona mida ni alt ni baix,
y vesteix sempre, seguint la moda,
molt elegant.

Ella está cega per aquest jove;
y no pot darne ell un sol pas
qu' ella no vagi sempre seguintlo
ab dols alany.

Ell, al contrari, li tè gran ódi,
no la pot véurer are ni may,
li don' desprecis, li dóna xascos
á cada pas.

Bè prou repara qu' ell no l' estima
y volguent ella ferse estimar,
l' hi fa posturas, pessigolletas
ab dols mimar.

Ell allavoras al veurer qu' ella
tant l' atormenta, la vol xascar;
y 's posa á correr per agafarla
no podent may.

Ella, que corra com aucelleta,
sembla que diga:—No podrás pas.
Y vinga moure 's ab molta gracia,
vinga saltar.

Ell, com qu' es home, tè lo sèu genit;
quan véu que 'l correr resulta en va
per fi la deixa y ab dol s' exclama
ja mitj cremat:

—Ditxosa pussa, ja fa molts días
vull agafarte no podent may;
pro quan t' agafi ja has begut oli;
voldré que pètis com un' aglá.

SIR BYRON.

MONEDA DE LA HISTORIA.

Hi havia á Fransa en temps de Lluís XIV un abat anomenat Pierot que va ser nombrat limos-ner del príncep de Condé.

Lo príncep, al posarse l' abat á las sèvas or-dres, li va dir:

—Dech advertirli una cosa, y es que jo no tinch la costum de oír misa.

Avants se deya Sofia,
després va dirse Assuncion,
mès tart fou una Maria
y luego una Encarnacion.

Com que 'l sèu cambiá es molt viu
y no l' he vist fa algun día,
per més que jo ja ho voldria,
no puch dí avuy com se diu.

—Ja 'ns avindrém, respongué l'abat; perque jo no tinch la costum de dirne.

Rousseau llegia á Voltaire una oda titulada: *A la posteritat*.

—¿Qué 'us sembla? li preguntá al acabar la lectura.

Y Voltaire, ab la sèva rialleta habitual, respongué:

—Que no arribará al séu destino.

Lagny, 'l gran matemátich, estava malalt de mort y tant ensopit, que per més preguntas que li feyan, no responia.

—Ja veuréu com jo 'l faré parlar, digué 'l séu amich Maupertuis.

Y acostantse á l'orella del malalt, li preguntá:

—Lagny ¿'l quadrat de 12?

—Cent quaranta quatre, digué 'l gran matemátich ab véu débil, y morí.

L' espartá Fedantes aspirava á ser individuo del concell dels 300 qu'era com sí diguésem lo Congrès d' Esparta.

A pesar de sos bons desitjos y de que valia molt no 'l van admetre; y ell, á pesar de aquest desaire, se 'n va anar á casa rihent.

—Suposo que t' haurán acceptat, va dirli la sèva dona.

—¿Y per qué ho suposas?

—Com te veig tant content.

—No es aquesta la causa de la mèva alegria. Estich content perque veig que hi ha 300 espartans que valen més que jo.

Vaja... no podém remediarmo: hem de dedicar lo primer esquellot als nous sumideros.

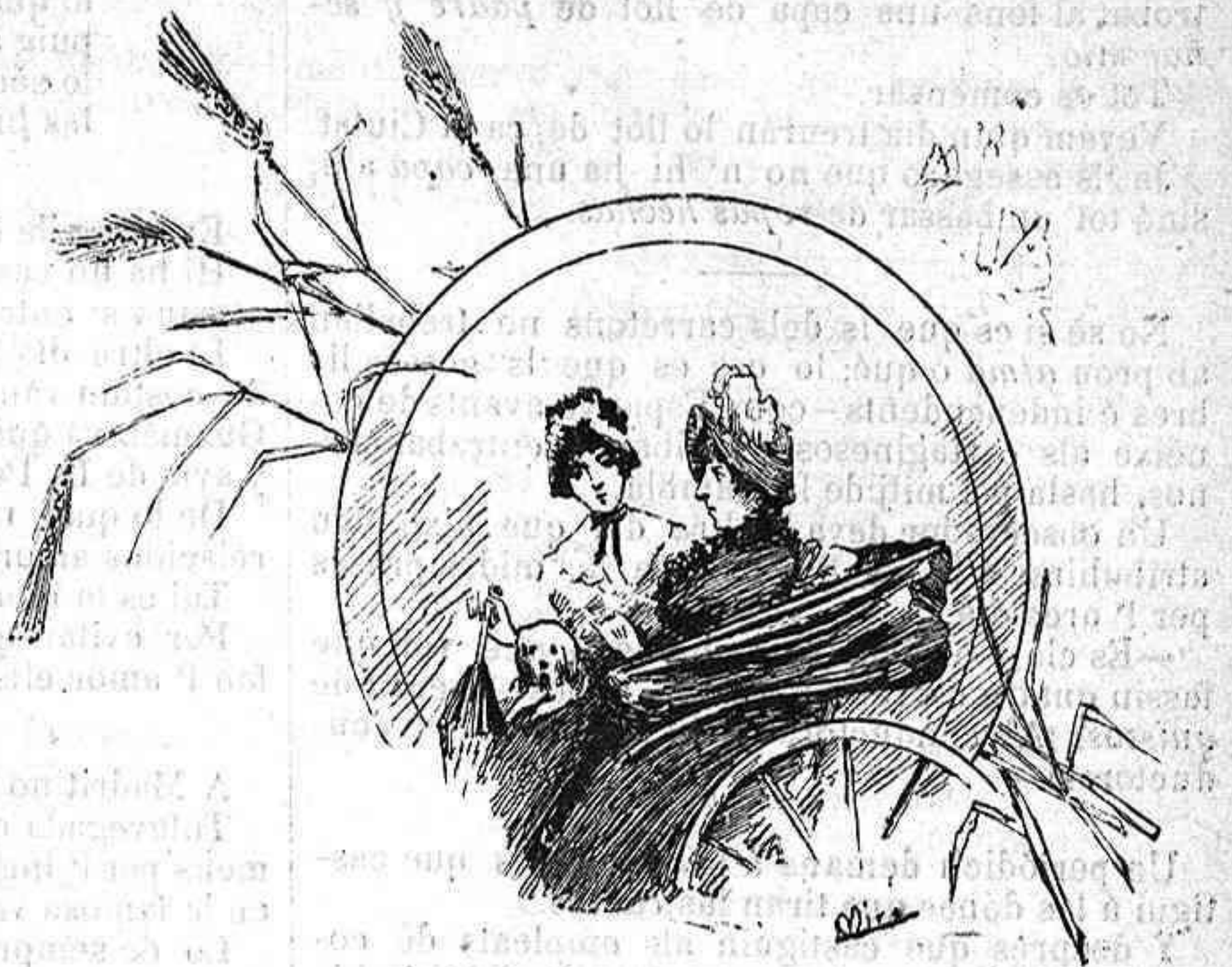
Com los nostres lectors ja saben, tenim ja bona part d' aquestos confessionaris oberts al públich... es á dir, á la meytat del públich, tota vegada que aquest se compon d' homes y donas, y las donas no es probable qu' utilisin semblants edificis.

No hi ha res que ilustri tant com la práctica, y per 'xó ara que prácticament s' han pogut apreciar las circunstancias dels referits, aludits y precitats sumideros, han vingut naturalment las observacions dels *consumidors*.

—Me sembla,—deya un,—que no estaria gens malament que la porta, en lloch de ser al davant, fos al darrera, ó quan menos á un costat.

—Opino,—anyadia un altre,—que fentlos tant encufurnats, valia la pena que hi possessin un ventilador á cada un, ó sinó un municipal á la porta que ventés als que hi entran.

—A mí 'm sembla,—observava un tercer,—qu' encara que 'l senyor Rius y Tauler sigui nano, no es aixó prou rahò per fer construir los sumideros tant baixets y tant mesquins.

PEL PARQUE.

—¿Son la mamá y la filleta?

¿Son potser dugas germanas?

¿Son la tia y la neboda?

¿Son dos amigas simpáticas?

—No senyor: ¿vol sapiguerho?

Pues son... dugas...—¡Basta, basta!

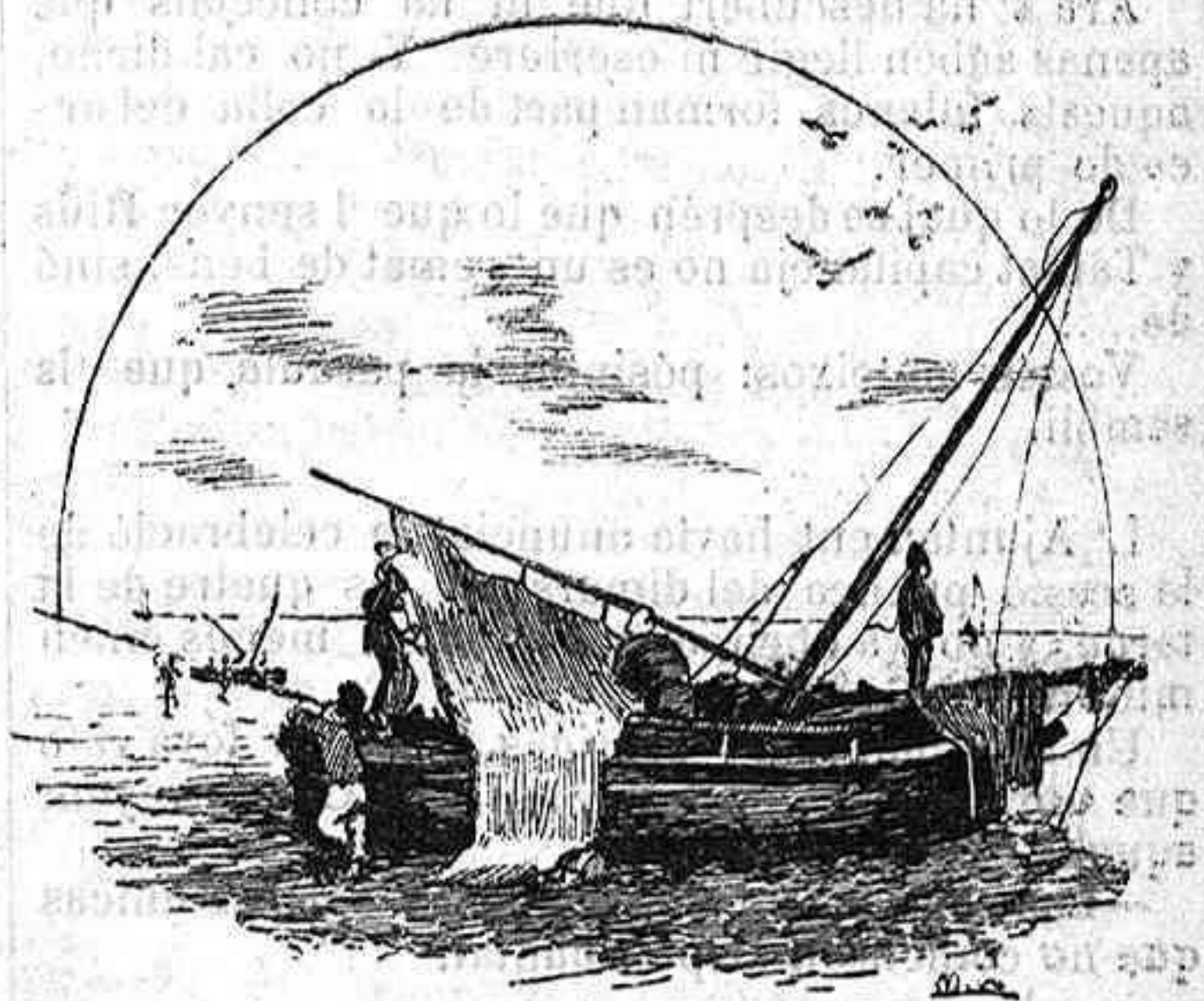
Lo lector d' aixó 'n pendrá lo que á n' ell li semblará.

Nosaltres nos reduhim á explicar lo que sentim.

Ja era hora.

Al últim s' ha procedit á la neteja del lago del Parque, que, com haviam tingut l' honor de manifestar, despedia uns olors bastant fusionistas; es á dir, bastant desagradables.

Per més senyas que al deixar-lo en sech, s' ha

MARINA.

Onas que l' ayre rissa,
boyras de tons rosats,
vols de gavinas blancas,
ecos de cants llunyans...

¡Quin benestá 's disfruta sobre 'l vá-y-vè del mar, sense pòr dels tranvias y caballs deshocats!

trobat al fons una capa de llot de *padre y señor mío*.

Tot es comensar.

Veyám quin dia treurán lo llot de ca la Ciutat.

Ja 'ls asseguro que no n' hi ha una *capa* allí; sinó tot un bassar de *ropas hechas*.

No sè si es que 'ls dels carretons no treballan ab prou *alma* ó qué; lo cas es que 'ls gossos llibres é independents—com Espanya avants de co-neixe als cartaginesos,—arriban á entrabancarnos, hasta pèl mitj de la Rambla.

Un observador deya l' altre dia que aixó deu atribuhirse á la insuficiencia de las midas presas per l' arcaldia.

—Es clá,—exclamava l' home,—¿qué vol que fassin quatre carretons contra aquest exércit de *quissos*? ¡Ab conductoras s' hi ha d' anar, ab conductoras!—

Un periódich demana á las autoritats que castigui á las donas que tiran las *cartas*.

Y després que castiguin als empleats de correus que las extravían, y estarem d' alló més bè.

¡Ay, Senyor! ¡Ja 'm semblava mentida que passessim l' istiu sense una malura ó altra!

Nos havém escapat del cólera; pero en cambi ha aparegut un manifest de D. Carlos, qu' es deu mil vegadas pitjor que totas las epidemias del món.

¡Ves quinas ganas de marejarnos ab manifestos! Si vol dir bestiesas, que las digui á las sèvas húngaras y que 'ns deixi estar tranquils...

Lo tal manifest va ser repartit ab profusió y gratuítament.

Era l' única manera de despatxarlo.

Lo que deya un, mentres lo prenía:

—¡Vaya! Es un paper bastant grandot. N' hi ha per dugas vegadas.—

Ara s' ha descubert que hi ha concejals que apenas saben llegir ni escriure. Y, no cal dirho, aquests fulanos forman part de la colla del arcalde primer.

De lo qual se desprén que lo que 'l senyor Rius y Tauler capitaneja no es un remat de béns, sinó de.....

Vostés mateixos: pósintli la paraula que 'ls sembli.

L' Ajuntament havia anunciat la celebració de la sessió pública del dimars per las quatre de la tarde, y no vá obrirse fins á las sis menos cinch minuts.

Un aficionat á las corridas esperava feya rato que obrissen las portas del saló de Cent y veyent aquella calma, vá dir:

—Las corridas de aquesta casa son las únicas que no comensan ab puntualitat.

Aquest any no hi haurá firas, ni festas de la Mercé, ni colocació de primeras pedras, ni res enterament.

Per més que sembli mentida no hi ha firas, no hi ha festas, ni exhibicions franciscanas, ni posar primeras pedras,

lo qual fácilmente s' explica puig al batlle Reverencias lo sèus correligionaris las hi están posant al fetje.

En una vila del Vallés.

Hi ha un cassino católich y 'ls socios de aquest cassino s' entretenen fent comedias.

L' altre dia posavan Guzmán *el bueno*, y com de costum ván suprimir las donas: l' esposa del Guzmán vá quedar convertida ab pare del héroe y avia de D. Pedro, y D.ª Sol ab un caballer.

De lo qual resulta que l' infant D. Pedro sosté relacions amorosas ab un guerrero.

Tal es la moral dels neos.

Per evitar que surtin faldillas á las taulas, se fan l' amor ells ab ells.

A Madrit no hi falta més que port de mar.

Totavegada que are s' ha disposat que 'ls exámens per l' ingrès en la escola naval se verifiquin en la famosa vila del Os.

Lo de sempre. Ells no sabrán governar; pero saben sempre per quins mars navegan.

Y serán sempre la nata por cobrar los nólits.

La Fragosa, que vá ser xiulada á Barcelona, es objecte á Andalucia d' ovacions entussiasistas.

Será que allá hi entenen més que aquí.

L' altre dia á Cádiz un espectador no vá poderse aguantar més, plantantse ab quatre brincos al *redondel*, ahont vá exhalar lo sèu entussiasme, fentli un petó, *hasta la empuñadura*.

En un altre poble del mateix país ván omplirla de regalos.

Vanos, un brassalet, una sombrilla y fins una capsa de gran luxo, dintre de la qual hi havia..... ¿Qué dirían?

Un *fragall*.

Es molt natural: A la *Fragosa* un bon *fragall*.

Contra la filoxera, acaba d' escriure l' *Institut agrícola catalá de Sant Isidro* una plana de prosa, d' efecte segur.

Llástima que la filoxera no sápigas de lletra. Si arriba á saberne y s' entera del manifest dels Isidros, no 'l resisteix.

Tota la primera part del manifest está consagrada als medis científichs y experimentals de combatre al petit insecte que 's xucla la sava dels ceps, *ser microscópico*, diu l' Institut, *que se rie de nuestra perspicacia*.

¿No se l' imaginan á la filoxera, rihentse de nosaltres? Es á dir, no de nosaltres precisament; pero sí del Institut Agrícola.

Perque l' Institut diu lo següent:

«¿Qué vale el hombre en este duelo á muerte con su rival? Nada, nada sin el auxilio del Cielo que permite en ciertos casos las calamidades sociales y de que sólo nos libra, cuando ha sonado la hora en que la expiación queda cumplida.»

Are bè, senyors del Institut: ¿es realment la filoxera una calamitat enviada del Cel?

Llavors no hi ha més remey que resignarse: abandonar tots los medis de combátrela y deixarla que xucli 'ls ceps, fins que 'n tinga prou.

Perque aixó de oposarse als decrets del cel, tè

molt de rebeldia... y si succehís que arribessim nosaltres á exterminar á la plaga, resultaríam culpables del delict de *quebrantament de condemna*.

Y per unas quantas cargas de ví comprariam la nostra perdició en l' altra vida.

O com si diguésem:

Un *mal trago* per tota una eternitat.

Fins are hi ha hagut exposicions de totes menas: exposicions universals, nacionals, regionals y fins locals; exposicions agrícoles, de marineria, de industria, de comers, de las colonias, literarias, arqueológicas, antropológicas, etc., etc.: exposicions de gossos, de gats, de criaturas y de donas macas...

Semblava que no hi havia res per fer, quan lo Papa Lleó XIII ha trobat una nova exposició.

L' exposició de tots los objectes que li regalín lo dia del seu Jubileu sacerdotal, suposant que n' hi enviarán de totes las parts del món.

Es la manera de dir:—«Se admiten regalos.»

Fins jo penso fern'hi un.

Li enviaré una gorra.

Ab un rétol que dirá:

«Ell se pensava donármela á mí; donchs jo l' hi dono á n' ell.»

Entre la bona societat madrilenya s' han posat de moda los gaspatxos.

La flamenqueria tot ho invadeix.

No comprench com la *Renaixensa*, atenta sempre á la conservació dels usos y costums de la nostra terra, no tracta de contrarrestar aquesta invasió perniciososa, recomenant á la bona societat barcelonina, l' us del all-y-oli.

Y á véure qui enfila més ví.

El *Telègrama*, periódich de la Corunya, publica la següent noticia:

«Se trobava á dos quarts de set de ahir al dematí, un pobre xicot arreglant un altar en la collegiata, per solemnisar la festivitat de la Verge, quan desprenentse una pedra, va tirar-lo á terra, deixantlo mort instantáneament.»

Los neos publican la noticia sense comentaris.

Si 'l fet arriba á succehir en un teatro, ja fora una altra cosa.

En aquest cas parlarían dels cástichs del cel, y altres recursos terrorífichs pèl mateix istil.

Aquest dia l' autoritat va sorprendre á una colla de apóstols en plé exercici de sas funcions.

Expelían los dimonis del cos de quatre donas que 's revolcavan per terra, trayent brumera per la boca.

Y mirin si va haverhi miracle, que á penas va presentarse l' autoritat, las quatre donas van al-sarse, fugint com quatre llebras perseguidas pèls galgos.

¡Ay senyor, á quins temps hém arribat!

Ja no es possible treure 'ls dimonis del cos de ningú. L' autoritat per tot se fica.

¿Per qué no ha de ser possible l' exercici de una industria, ab la qual en altre temps, fins se guanyava fama de sant?

En un café:

—Mestre, diu un parroquiá al amo del establi-

ment: observo que desde que ha pujat lo préu dels licors, nos dona las copas més petites.

—Sí, es veritat, respongué l' amo; pero en cambi las botellas son molt més grans.

EPÍGRAMAS.

Lo fill del Sr. Mariano,
per dar gust á sa germana,
toca sempre en lo piano
tot lo qu' ella li demana;
y la més gran, Concepció,
li diguè:—Aixó no ho vull més,
puig quan li demano jo
ell may vol tocarme res.

J. STARAMSA.

—¿Cóm está ta sogra Bárbara?
¿que fá? 'm preguntá un company.

Y jo vareig contestarli:

—¿Qué ha de fer? *Barbaritats*.

PEPET DE ARBUCIAS.

Pera cridar l' atenció
del públich un fabricant
de vanos, un de molt gran
ne posá al aparadó
y en ell (¡ves quins acudits
que tota la gent hi reya!)
penjá un lletrero que deya:
—Tambè se 'n fan de petits.

JOAQUIM AYNÉ R.

Un eco del *Charivari* de París:

Representa l' escena una de las platjas francesas ahont molts solen anar á pendrehi banys de mar.

Lo banyista dirigintse al banyer:

—No hi vist en lloch un siti més trist. No hi ha cap distracció en aquesta platja.

—No digui aixó: precisament en lo punt mateix ahont acostuma á banyarse vosté, ahir van ofegars'hi tres personas.

Escena doméstica.

La criada ha tirat molta sal á la sopa.

La mestressa la reprén, y ella contesta ab una grosseria.

L' amo prenent cartas en l' assumpto:

—Mira noya, ja pots agafar los trastets y anár-te'n. En la sopa hi posas massa sal; y en lo que parlas n' hi posas massa poca.

Un que tè una torreta á Sant Gervasi, está contemplant com en la torre del vehí hi colocan una bomba.

—¿Serveix per treure aygua aquesta máquina? pregunta.

—Si senyor, li respon lo constructor de la bomba.

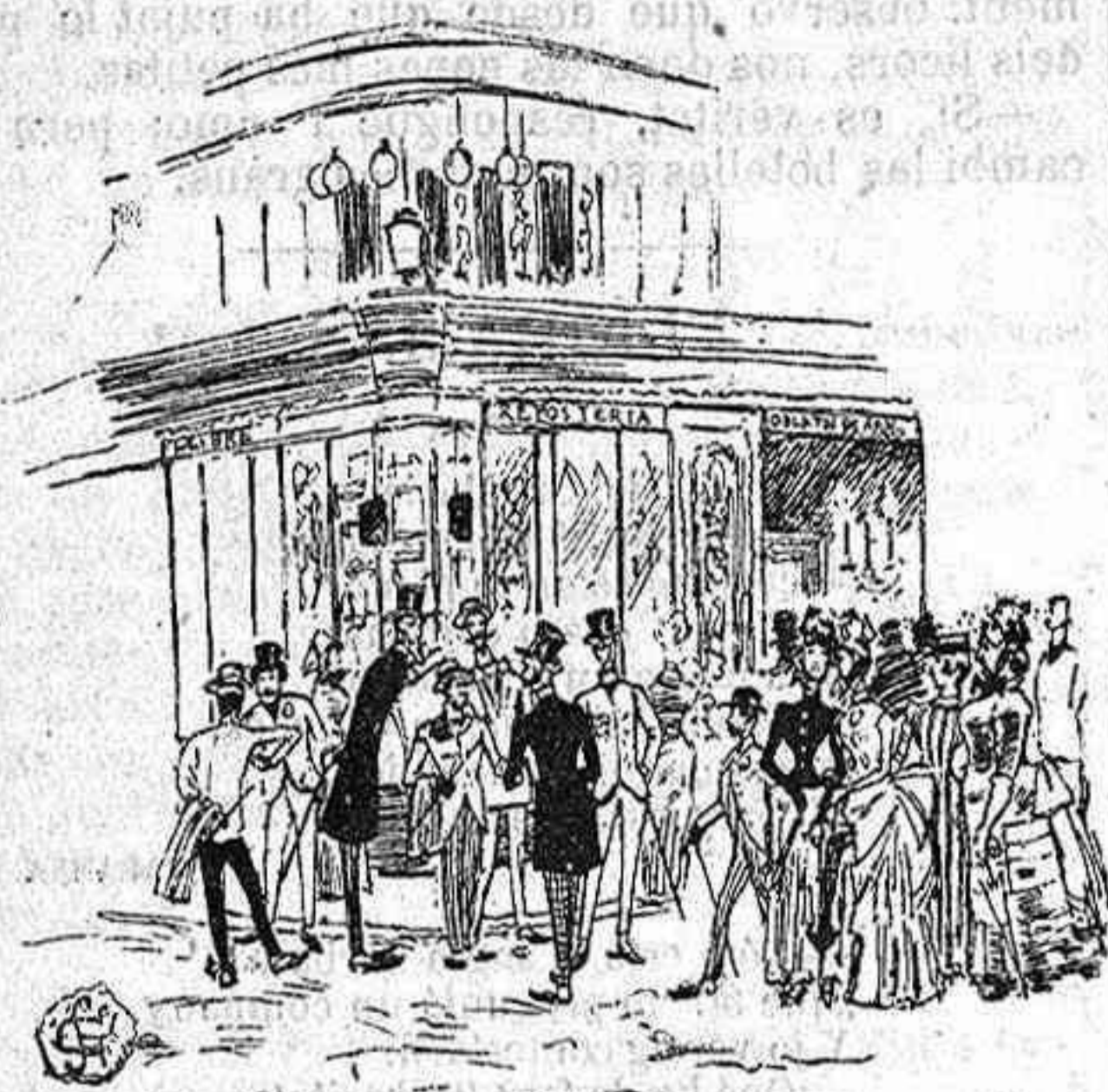
—Y quán val?

—Cinquanta duros.

—¿Es l' últim?

—L' últim: ni un xavo menos.

—Está bè; donchs quan estiguéu llestos veniu-me'n á posar una á la torre.

LA GRAN CANTONADA.

Museo acreditat
de pollos de cartó,
sols quan vè la calò
se veu desembrassat.
Avuy sos concurrents
se'n han anat per 'munt,
á recullí un bon munt
de mots in... in... decents.

Dit y fet, l'endemá s'hi presenta l constructor de bombas per pendre la mida.

—¿Ahont t'è 'l pou? pregunta, mirant per tots costats.

— Com s'enten lo pou? fá l'amo de la torreta.

—¿Home, naturalment, lo pou per posarhi la bomba.

—¡Ah, bah! Perqué necessitaria jo la bomba si tingúes pou!

—Elvireta, es la criatura més hermosa de la creació.

—Ja veurá fassi 'l favor de no amohinar-me.

—¿Es á dir que no m'estima?

—No, senyor.

—A mí, que per vosté fins fora capás de tirarme de cap al mar.

—Per aixó mateix li dono carabassa; porque no s'ofegui.

A LO INSERTAT EN L'ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA 1.ª—Ca-si-no.
2. Id. 2.ª—Ju-li-vert.
3. MUDANSA.—Val-Vel-Vil-Vol.
4. ACENTÍGRAFO.—Dona-Doná.
5. TRENCA-CAPS.—Americana.
6. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Templaris.
7. CONVERSA.—Ratera.
8. GEROGLÍFICH.—Per tivissins Tivissa.

XARADAS.

I.

Hu y tercera son dos notas
de l'escala musical:
lo dos es un animal
dels que tenen quatre potas.

Dibuixant de molta fama
era 'l gran Tercera-prima:
quan porto un tot á la Quima
me diu que tinch molta cama.

VILARET DE E. DE LL.

II.

—Prima-dos no pot aná
lo que are m'estás dihent.

—Tres-quart, pues, t'ho explicaré
la Total que vè rihent.

J. N.

ENDAVINALLA.

Aquell que 'm vulga trobar
me veurá al mitj de una pinta,
en las banyas, en la tinta
y al pinzell d'emblanquinar,
tambè só dins Barcelona,
y al mitj de tot cementiri
y 'm veurá per poch que miri
rumiant sols una estona.

J. STARANSA.

MUDANSA.

Quan jo tot, se me 'n total
en Pepilo, 'l mèu nebot,
y si may del llit jo tot
tot que total lo malalt.

Y es tant dolent y trapella
que un dia trencá un fanal
y un altre ab una total
cremá una cadira vella.

PEPET D'ESPLUGAS.

TRENCA-CLOSCAS.

TERESA REGAS DE...

Formar ab aquestas lletras lo nom del poble de Catalunya ahont viu aquesta bona senyora.

T. GASMAZO.

ROMBO.

Primera ratlla vertical y horisontal: una consonant.—
Segona: un peix.—Tercera: una deitat mitológica.—
Quarta: una antiga nació d'Europa.—Quinta: menjar
d'aucell.—Sexta: un número, y séptima: Una vocal.

FRANCISCO Y PERET.

INTRÍNGULIS.

Buscar una paraula que trayentli cada vegada una
lletra, comensant per l'última, diga lo següent: Primera:
Paperot.—Segona: ciutadans.—Tercera: nom de per-
sona.—Quarta: Ciutat.—Quinta: Licor.—Sexta: lletra
grega.—Séptima: consonant.

N. DE QUISO.

GEROGLÍFICH.

D.L.M

alló

O. DE RATAS.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tassó Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.